Stadskerk Nijmegen (OCP), 14 januari 2023, uitvaart Albaer Hillen.

voorganger: ds. Anneke de Vries (PKN)

[1e lezing: Psalm 139: 1-6 en 13-16] (Nieuwe Bijbelvertaling)
1 Voor de koorleider. Van David. Een psalm.

HEER, U kent mij U doorgrondt mij,
2 U weet het als ik zit of sta,
U doorgrondt van verre mijn gedachten.
3 Ga ik op weg of rust ik uit, U merkt het op,
Met al mijn wegen bent U vertrouwd.

4 Geen woord ligt op mijn tong,
Of U, HEER, kent het ten volle.
5 U omsluit mij, van achter en van voren,
U legt Uw hand op mij.
6 Wonderlijk zoals U mij kent,
Het gaat mijn begrip te boven.

13 U was het die mijn nieren vormde,
Die mij weefde in de vuik van mijn moeder.
14 Ik loof U om het ontzaglijke wonder van mijn bestaan,
Wonderbaarlijk is wat U gemaakt hebt.
Ik weet het, tot in het diepst van mijn ziel.

15 Toen ik in het verborgene gemaakt werd,
Kunstig geweven in de schoot van de aarde,
Was mijn wezen voor U geen geheim.
16 Uw ogen zagen mijn vormeloos begin,
Alles werd in Uw boekrol opgetekend,
Aan de dagen van mijn bestaan ontbrak er niet één.

[Evangelie: Lucas 4: 15-22] (Nieuwe Bijbelvertaling)
15 Hij gaf de mensen onderricht in hun synagogen en werd door allen geprezen. 16 Hij kwam ook in Nazaret, waar hij was opgegroeid, en volgens de gewoonte ging hij op sabbat naar de synagoge. Toen Hij opstond om voor te lezen, 17 werd Hem de boekrol van de profeet Jesaja overhandigd, en Hij rolde hem af tot de plaats waar geschreven staat:
18 ‘ De geest van de HEER rust op Mij,
Want Hij heeft Mij gezalfd.
Om aan armen het goede nieuws te brengen
Heeft Hij Mij gezonden.

Om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken,
En aan blinden het herstel van hun zicht,
Om onderdrukten hun vrijheid te geven,
19 Om een genadejaar van de HEER uit te roepen.’
20 Hij rolde de boekrol op, gaf hem terug aan de dienaar en ging weer zitten; de ogen van alle aanwezigen in de synagoge waren op Hem gericht. 21 Hij zei tegen hen: ‘ Vandaag is de schrifttekst die jullie gehoord hebben in vervulling gegaan.’ 22 Allen betuigden Hem hun bijval en verwonderden zich over de genaderijke woorden die uit Zijn mond vloeiden, en ze zeiden:’ Dat is toch de zoon van Jozef?’

Overweging.

Ik begin met het voorlezen van het in memoriam van Dien, de zus van Albaer

Van Dien Zusje
Mijn grote broer, mijn broertje.
Er is geen einde na het einde.
De kaarsen blijven branden in de Maria Kapel in Naer.
Waar jij en ons moeder, zoveel kracht, wijsheid en liefde vonden,
maar vooral troost.
Effe een Noveen kaars opsteken.
Er waren veel moeilijke jaren, maar laten we de mooie dingen vasthouden.
Wat hadden we een mooie onbezonnen jeugd,
we wisten toen nog niet wat het leven voor ons in petto had.
Ik moet dan ook denken aan het liedje van Wim Sonneveld: Het Dorp.
En langs het tuinpad van mijn vader, zag ik de hoge bomen staan.
Ik was een kind, hoe kon ik weten, dat dat voorgoed voorbij zou gaan.
Einde citaat

Dien denkt hier terug aan de huiselijke omgeving waar zij en Albaer zijn opgegroeid, waar het fijn was, vertrouwd, een kaars, een tuinpad, een broertje, een zusje. Gewoon en bijzonder tegelijk.

In de tekst uit het Evangelie gaat het ook over een gewone situatie die ook bijzonder is. Jezus had de gewoonte elke sabbat naar de synagoge te gaan. Vandaag is hij in het dorp waar hij is opgegroeid, in Nazareth, en ook deze sabbat gaat hij naar de synagoge. Om de beurt krijgen de mannen het verzoek een stuk tekst voor te lezen. Vandaag krijgt Jezus de boekrol aangereikt. Tot zover alles heel gewoon. Maar dan. Hij zoekt een tekst op van de profeet Jesaja en begint te lezen over goed nieuws voor armen, blinden gaan weer zien, gevangenen worden vrijgelaten, onderdrukten worden bevrijd. En hij voegt eraan toe: dit gaat over vandaag!

Jezus staat aan het begin van zijn optreden in het openbaar en dit is zijn program. Dit is waar het om gaat. Altijd weer. Toen en nu. Ook in onze samenleving weten wij van heel veel armen, blinden, gevangenen, onderdrukten. Goed nieuws en bevrijding voor wie in de knel zitten, voor

wie gebrek leiden, wat voor gebrek dan ook. Dat is Evangelie. En daaruit heeft Albaer geleefd. Dit was zijn inspiratie. Mensen bevrijden dat kunnen wij meestal niet, maar hun ellendige situatie verzachten, zoals Peter deze week zo mooi zei, dan kan wel. En dat deel Albaer dan ook: hij zette zich in bij The Shelter, Bij Centrum Doddendaal, bij de Zonnebloem, bij de Kledingbank, bij het OCP, bij de Stadspartij. Altijd samen met anderen. Inzet voor wie gebrek leidt, voor wie in de problemen zit. Inzet voor de stad ook. Dat de stad een plaats zou zijn waar allen – allen! – waardig kunnen leven. Wat zullen we hem missen. Wat zal de stad hem missen!

Maar het gaat in het Evangelie natuurlijk niet alleen om materieel gebrek, hoe belangrijk ook. Arm kunnen wij allemaal zijn, in geestkracht bijvoorbeeld, of in moed, in trouw, in geloof. Gevangen raken we ook makkelijk, door verwachtingen, eisen, van anderen of van jezelf, doelstellingen, of door angst. Blind kunnen we zijn voor welke kant het op moet, voor wat er werkelijk toe doet in het leven, voor valkuilen op je weg, en onderdrukt kunnen we worden door de vraag of je wel goed genoeg bent, succesvol genoeg, of je niet te veel afwijkt, of je er nog bij hoort.

En dan zegt Jezus: ik verkondig jullie het genadejaar. Genade, dat gaat over aanvaarding, bevrijding, nieuw begin, een schone lei. Al dit ondermijnende gedoe wordt weggenomen, het hoeft niet meer, je mag vrij uit gaan leven, je krijgt een nieuw leven, een leven van overvloed. Een nieuw leven waarin je volkomen aanvaard bent zoals je bent.

Er is nog iets opvallends. Jezus leest een citaat van de profeet Jesaja maar hij laat een stukje weg. In de tekst van Jesaja staat ook nog: ik ben gekomen om een dag van wraak van onze God uit te roepen. Precies dit laat Jezus weg bij het voorlezen. Dat is natuurlijk geen toeval. Vermoedelijk hadden de luisteraars juist dit graag gehoord. Wraak van God voor de Romeinen die hen onderdrukten. En ik vermoed dat wij zo'n behoefte ook wel kennen. Maar Jezus tapt uit een ander vat. Vergelding is niet de weg van Jezus. Vergelding komt niet naar ons toe en wij zullen ook anderen niets vergelden. Jezus laat iets anders zien. En Albaer liet ook iets anders zien!

Geen wraak, maar genade is het refrein. De uitnodiging je toe te vertrouwen aan de Eeuwige, te vertrouwen dat je in goede handen bent, hoe dan ook. In de Psalm die we gelezen hebben staat hoe dat eruit kan zien: een innige verbondenheid met de Eeuwige, die ons al kent vanaf ons allereerste begin en vertrouwd is met al onze wegen.

Amen.

Ds Anneke de Vries